

TÓTH FERENC VERSEI

APOLÓGIA

Nem jött senki hát! Újra magam, te határtalan éj;
itt csúszós, sikamlós, jó közepedbe kerülten
újra hallgatok. Tévetegen tapogatnak az ujjak
utánam, de hol vagyok én már, hova locsolt szét
megannyi szavam, gondolatom csengő serlege!?
Mint a századok szemére kent vakolaton
a zörgő szellemek, messze szálltam s oly fehéren,
hogy a leplem irigyelték fent a csillagok... S ó,
csöndmadarak áldott fészke te, akkor szárnyra küldted
mind az aluvót, s azok énköröttem úgy röpködtek,
úgy szálltak a szabadságba fel, hogy alattuk
a csillaghernyók szétfejtették ágas-bogas
éji szöttesük. S bár a sírjuk ásták meg e tettel,
én dicsértem őket, de oly nagyon, hogy örömömben
a napdugós nagy égi hordót fölnyitottam,
fölnyitottam,
s ráengedtem a világra —
az úri nedű összes mámorát...

1964.

A SORSTALANOKHOZ

Egyetlen s ki sem cserélhető sorsom ajka borul rám;
mintha önmagát ölelné, úgy fog át a húsos fogmeder.
S én fénylő nagy kövein szaladok, éppen a percek előtt,
s velem jó szeretőm, ki hú marad hozzám, míg
magamhoz én is az leszek. Ó, ha tudnátok,
mennyire jó így! Térdig ér a víz: sorsom nyála

— érzem — elemészt. S bár marnak már a tömény vad savak,
s vérbe szívnak föl a belek mohó bolyhai, nincsen
szavam, mely mindez ellen tiltakozna most. —
Egy magammal, egy a sorssal! A vérerekben
így kerengek én, s jó szeretöm velem repül, kergetőzik
a cívódásba begubózott, törpe föld fölött!

1964.